

INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Poznania na podstawie art. 14j § 1 i 3 w zw. z art. 14b, art. 14c i art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 613 ze zm. dalej: „O.p.”), w odpowiedzi na wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej z dnia 5 marca 2013r. w sprawie udzielenia pisemnej interpretacji co do zakresu opodatkowania podatkiem od nieruchomości hal namiotowych

postanawia uznać stanowiska Wnioskodawcy wyrażone we wniosku za prawidłowe.

UZASADNIENIE

W dniu 5 marca 2013 roku do Prezydenta Miasta Poznania wpłynął wniosek Spółki o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego. Przedmiotem interpretacji jest art. 2 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 1 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 716 ze zm. dalej zwana „u.p.o.l.”).

Przedstawiono następujący opis stanu faktycznego:

proceeds activity economic consisting in conducting trade fairs in designated places. In the scope of conducted activity the Company conducts a trade fair at ul. Trade fair is located under a temporary canopy, on a plot for which the Company obtained from the President of the City of Poznań a decision on a permit to build (last one of 25.11.2011 r.) nr ..., where it is expressly stated, that the subject decisions were issued on investments consisting in building a temporary trade fair at ul. further in the justification referring, in the scope of point 2 of the decision, that it is a temporary object under construction. The Company is the owner of these temporary canopy structures, which are temporary objects under construction. Temporary object under construction being a temporary canopy over the trade fair is used by the Company for conducted economic activity. In connection with conducting trade fairs, also on other than trade fairs, there are temporary canopy structures over tables designated for trade

(straganami), są one również własnością Spółki i wykorzystywane są do prowadzenia przez nią działalności gospodarczej.

Do opisanego stanu faktycznego zadano następujące pytanie:

1. Czy na Spółce ciąży obowiązek podatkowy w zakresie opodatkowania zadaszeń namiotowych, w szczególności czy podatek od nieruchomości za takie hale jak wskazano wyżej jest należny i powinien być płacony?

Wobec zadanego pytania przedstawiono następujące stanowiska Wnioskodawcy:

Zdaniem Wnioskodawcy, hale namiotowe nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, gdyż stanowią tymczasowe obiekty budowlane w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane (t. j.: Dz. U. z 2016 roku poz. 290 ze zm., dalej – „u.p.b.”). Zdaniem Spółki, w związku z tym, że definicja obiektu budowlanego w prawie budowlanym odwołuje się do takich pojęć jak budynek, budowla i obiekt małej architektury, dla celu podatku od nieruchomości istotne są również definicje tych pojęć ustanowione w prawie budowlanym. Jeżeli bowiem dany obiekt nie stanowi budowli, budynku lub obiektu małej architektury w rozumieniu prawa budowlanego, to w konsekwencji nie jest również obiektem budowlanym w rozumieniu prawa budowlanego, wskutek czego nie będzie podlegał opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Podatnik twierdzi, iż hal namiotowych nie można zakwalifikować do budynków bowiem nie posiadają fundamentów. Nie stanowią one również budowli w rozumieniu art. 3 pkt 3 u.p.b., ponieważ, pomimo tego, że nie stanowią budynku ani obiektu małej architektury, nie były wymienione w tym przepisie. Spółka dodaje, że hale namiotowe będące w jej posiadaniu stanowią tymczasowe obiekty budowlane niepołączone trwale z gruntem, których przykładowe wyliczenie zawarte w art. 3 pkt 5 u.p.b. nie pokrywa się z zakresem wyliczenia obiektów budowlanych stanowiących budowle zawartym w art. 3 pkt 3 u.p.b. Z uwagi na powyższe, zdaniem Spółki, hal namiotowych nie można zaliczyć do budowli w rozumieniu Prawa budowlanego, a w konsekwencji nie będą podlegały opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.

W dniu 28 maja 2013 r. organ podatkowy wydał indywidualną interpretację podatkową prawa podatkowego, która wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 6 marca 2014 r. (sygn. akt III SA/Po 1274/13) została uchylona. W uzasadnieniu Sąd nie podzielił stanowiska organu podatkowego wyrażonego w indywidualnej interpretacji podatkowej. WSA w Poznaniu stwierdził, że ze stanu faktycznego przedstawionego przez podatnika jednoznacznie wynika, że sporna hala namiotowa to tymczasowy obiekt budowlany, który nie jest trwale z gruntem związany, co odróżnia obiekt od budowli wyliczonych w art. 3 ust. 3 u.p.b. Jednocześnie Sąd zaznaczył też, że organ podatkowy nie wykazał, iż sporna hala namiotowa jest traktowana jako budowla w innych przepisach ustawowych uzupełniających czy precyzujących Prawo budowlane. Pełnomocnik Prezydenta Miasta Poznania wniósł skargę kasacyjną od wyroku WSA w Poznaniu, w której zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię w szczególności art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 u.p.o.l. w związku z art. 3 pkt 1, 2 i 5 u.p.b., polegającą w szczególności na przyjęciu, że niewystarczające stanowiska, iż tymczasowy obiekt budowlany stanowiąc określoną postać odmianę obiektu budowlanego i mieszcząc się w kategorii „budowli” implikuje objęcie tego obiektu obowiązkiem opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Wskazując na powyższe pełnomocnik organu podatkowego wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Poznaniu. Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 24 sierpnia 2016 r. oddalił skargę kasacyjną, dzieląc ustalenia WSA w Poznaniu.

W związku z powyższym organ podatkowy niniejszym wydaje nową indywidualną interpretację podatkową działając na wniosek, o którym mowa na wstępie.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że w myśl art. 14b § 1 i art. O.p. minister właściwy do spraw finansów publicznych oraz w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa, na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 2 i § 3 O.p. składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązujący jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. Interpretacja indywidualna winna zawierać ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny; można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie (art. 14c § 1 O.p.) W razie negatywnej oceny stanowiska wnioskodawcy interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym (art. 14c § 2 O.p.).

W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydając interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec tego interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu faktycznego przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Obowiązkiem wyczerpującego przedstawienia stanu faktycznego (zdarzenia przyszłego) ustawodawca obciążył wnioskodawcę, co oznacza, że to wnioskodawca wskazuje elementy stanu faktycznego, jakie należy uwzględnić przy wydawaniu interpretacji.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy wyrażone we wniosku uznaje się za prawidłowe.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają m.in. budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Związaną z prowadzeniem działalności gospodarczej jest każda budowla będąca w posiadaniu przedsiębiorcy.

Zgodnie zaś z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. „budowla” to obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Przy definiowaniu pojęcia „budowli” powołany wyżej przepis u.p.o.l. odwołuje się do słowniczka pojęciowego zawartego w art. 3 u.p.b. Przez obiekt budowlany – stosownie do treści pkt 1 art. 3 u.p.b. należy rozumieć:

- a) budynek wraz z instalacjami i urządzeniami technicznymi,
- b) budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami,
- c) obiekt małej architektury.

Przez obiekt budowlany stosownie do art. 3 pkt 1 u.p.b. należy rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Pojęcie budowli zostało dodatkowo zdefiniowane w art. 3 pkt 3 u.p.b. Stosownie do tego przepisu, należy przez to rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania

wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Przez tymczasowy obiekt budowlany należy natomiast rozumieć, zgodnie z art. 3 ust. 5 u.p.b. obiekt budowlany przeznaczony do czasowego użytkowania w okresie krótszym od jego trwałości technicznej, przewidziany do przeniesienia w inne miejsce lub rozbiórki, a także obiekt budowlany niepołączony trwale z gruntem, jak: strzelnice, kioski uliczne, pawilony sprzedaży ulicznej i wystawowe, przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne, urządzenia rozrywkowe, barakowozy, obiekty kontenerowe.

Przy określaniu przedmiotu opodatkowania podatnikiem od nieruchomości przepisy ustawy Prawo budowlane mają ograniczone zastosowanie, które w istocie sprowadza się do definicji budynku, budowli i urządzeń budowlanych związanych z obiektem budowlanym w rozumieniu art. 2 ust. 1 u.p.o.l.

W świetle art. 4. ust. 1 pkt 3) u.p.o.l., opodatkowaniu podlegają budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wyłączone są z opodatkowania podatkiem od nieruchomości budowle lub ich części niezwiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy przywołać stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego zawarte w wyroku z dnia 3 lutego 2014 r. (sygn. akt II FPS 11/13), że tymczasowy obiekt budowlany, o którym mowa w art. 3 ust. 5 ustawy Prawo budowlane może być budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., jeżeli jest budowlą wprost wymienioną w art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego lub w innych przepisach tej ustawy oraz w załączniku do niej, stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego. Spełniający wskazane kryteria tymczasowy obiekt budowlany, o ile jest związany z prowadzeniem działalności gospodarczej, podlegać będzie opodatkowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 6 marca 2014 r. (sygn. akt III SA/Po 1274/13), uchylającym indywidualną interpretację podatkową w niniejszej sprawie wskazał, że z punktu widzenia standardów konstytucyjnych nie sposób zaakceptować sytuacji, gdy jako przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości byłyby traktowane budowle w rozumieniu art. 3 pkt 3 u.p.b. nienależące do kategorii obiektów, które *expressis verbis* wymieniono w tym przepisie lub w pozostałych przepisach tej ustawy lub załączniku do niej. Oznacza to, że nie każdy obiekt budowlany kwalifikowany do budowli w rozumieniu Prawa budowlanego może zostać uznany za budowlę w ujęciu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a w konsekwencji nie każdy obiekt budowlany zaliczony do budowli w rozumieniu Prawa budowlanego może podlegać podatkiem od nieruchomości. Biorąc powyższe stanowisko pod uwagę, należy stwierdzić, że sporne hale namiotowe nie są wprost wymienione w innych przepisach uzupełniających lub precyzujących Prawo budowlane i z tego względu nie mogą być zaliczone do budowli na gruncie przepisów o podatkach i opłatach lokalnych.

Dodatkowo ze stanu faktycznego przedstawionego przez podatnika jednoznacznie wynika, że sporna hala namiotowa to tymczasowy obiekt budowlany, który nie jest trwale połączony z gruntem, a więc posiada cechę zasadniczo odróżniającą ją od budowli wymienionych w art. 3 pkt 3 u.p.b.

W świetle obowiązującego stanu prawnego organ podatkowy uznaje stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego za prawidłowe. Reasumując, odnosząc się do powołanych wyroków sądów administracyjnych, oraz przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego, hala namiotowa nie jest budowlą, co oznacza, że Wnioskodawca jest wyłączony z opłat z tytułu podatku od nieruchomości za hale namiotowe.

Niniejsza interpretacja udzielona została w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu

faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Interpretacja ta, po usunięciu danych identyfikujących Wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Reasumując, stanowisko Wnioskodawcy należy uznać za prawidłowe.

Z up. PREZYDENTA MIASTA
Iwona Maćkowiak
Z-CĄ DYREKTORA WYDZIAŁU

Pouczenie:

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego po uprzednim wezwaniu na piśmie organu, który wydał interpretację w terminie 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o jej wydaniu - do usunięcia naruszenia prawa (art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – t.j. Dz. U. Z 2016 r. poz. 718 ze zm.). Skargę do WSA wnosi się (w dwóch egzemplarzach - art. 47 ww. ustawy) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie sześćdziesięciu dni od dnia wniesienia tego wezwania (art. 53 § 2 ww. ustawy).

Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta Miasta Poznania na adres Urząd Miasta Poznania Wydział Finansowy 60-823 Poznań, ul. Słowackiego 22.

